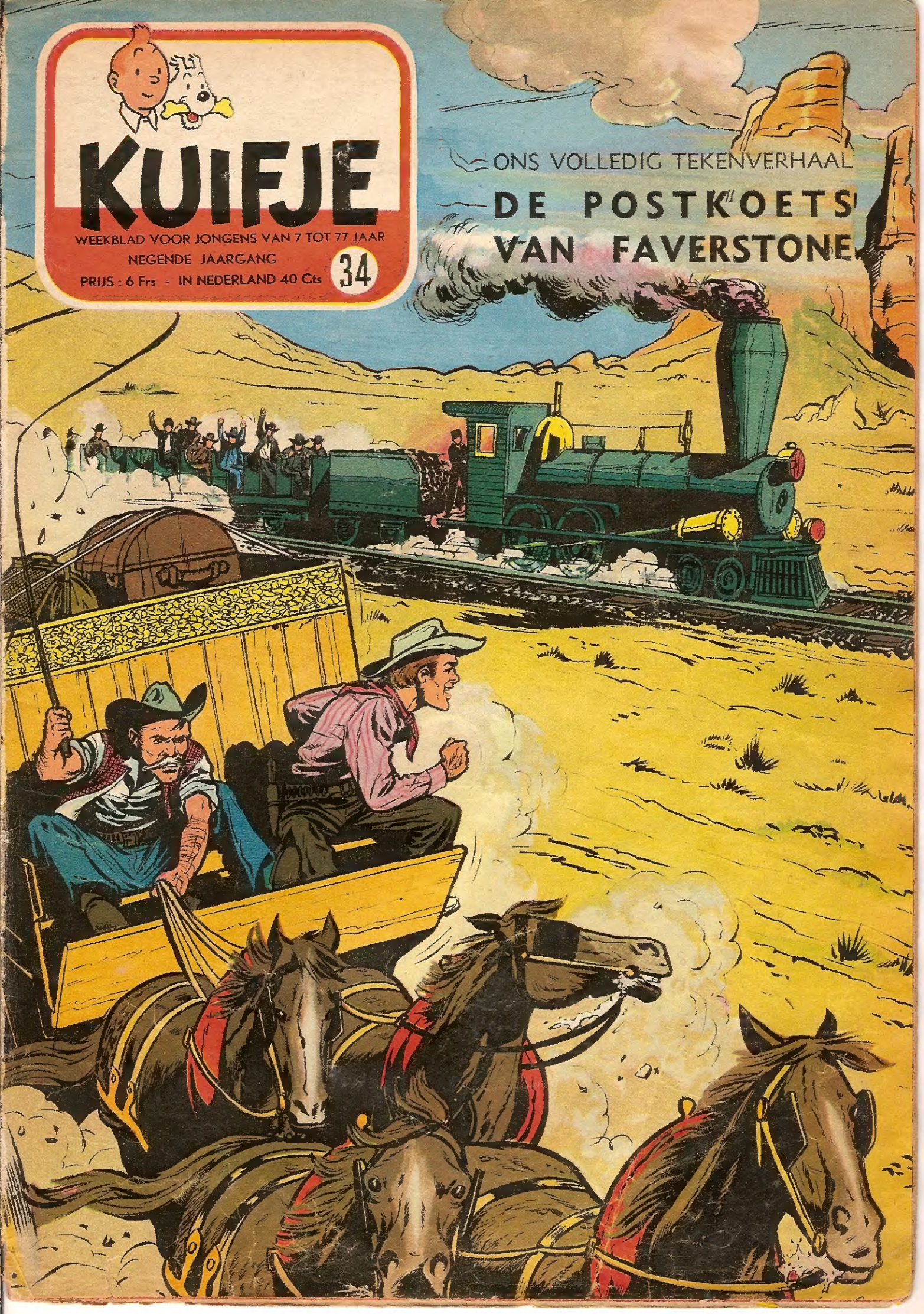
KUIFJE
WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
NEGENDE JAARGANG
PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts
34
ONS VOLLEDIG TEKENVERHAAL
DE POSTKOETS VAN FAVERSTONE

De diligence, die Denver met Faverstone verbond, reed op 8 Mei 1861 met snelle draf naar Denver toe...

Ik ben niet gerust ! Men zegt, dat de Cheyennes hun strijdbijl ontgraven hebben en we moeten hun grondgebied voorbij...

Ja, dat heb ik ook horen zeggen, Mrs Bruce. Wees maar gerust, John Murdoch zit op de bok en hij heeft altijd geluk !

Maar die dag is John Murdoch zelf niet helemaal gerust...

Zijn je geweren schietensgereed, Bill? We komen tussen de rotsen. Indien de Indianen aanvallen is het hier...

Ik zal hen goed onthalen, baas!

Op het ogenblik dat de diligence te midden van de rotsen is...

Hugh!

Hugh

Verduiveld! Spring op het dak, Bill! Indien je hen op afstand kunt houden zijn we gered !

We zijn verloren.

PANG

De mannen aan de portieren, en schieten ! Wie aan zijn leven houdt, moet zich met hand en tand verdedigen !

Hugh!

Hugh!

PANG

PANG

Hoera! Ze geven het op!

Ik was er zeker van dat we zouden winnen. We zijn bijna in Faverstone...

Ons de zege!

FAVERSTONE ! Uitstappen !

SALOON

Je ziet, de dood was dichtbij...

Hahaha ! Iedereen weet dat men met John Murdoch heelhuids aankomt!

Op jullie gezondheid, heren en op de bloei van de firma Murdoch !

Naar het schijnt zal de spoorwegmaatschappij van het Westen een spoorlijn aanleggen tussen Denver en Faverstone.

Hahaha ! De spoorweg ? Daarover zullen we over twintig jaar nog eens praten !
Het nieuws was juist want enkele dagen later komen technici en werklui met het spoorwegmateriaal en drie maanden later kon men met de trein van Denver naar Faverstone sporen. Op de dag van de inhuldiging ging Murdoch, eigenaar van vijf postkoetsen en dertig paarden, met zijn helpers naar de trein kijken...
Ik wed voor honderd dollar dat er niet veel liefhebbers zullen zijn om op de banken van die wagens te gaan zitten...
Kijk eens naar die zwarte stoom ! Je komt als een geroepen ham toe !
Weken verlopen en Murdoch doet gulden zaken. Het was niet meer mogelijk alle reizigers mee te nemen. Het treintje daarentegen spoorde van de ene stad naar de andere... leeg ! Geen mens wou mee rijden !
De prijs per rit is opgestegen, jongeman ! Indien je het te duur vindt, neem de trein !
Geen grapjes, Murdoch, hier heb je drie dollar!
TRAIN - DENVER
Vooruit! We steken de trein voor!
Bravo, Murdoch ! Die trein loopt als een slak !
Maar er zijn altijd en overal handjes vooruit en op een avond in een herberg...
Wedden voor tien dollar dat wij morgen alle twee de trein naar Denver nemen ?
Top !
Accoord!
Hij kan terugkeer...
Ze hebben de weddenschap gewonnen !
Ja, doch ze moeten ons de reis beschrijven! Hoe was het? Niet te erg geschokt ?
Maar neen ! Het is lijn verlopen... Veel minder schokken dan in de postkoets !
We zijn stipt op tijd toegekomen ! Als ik naar de stad moet neem ik van nu af de trein !
Natuurlijk loopt dit nieuws als een stroovuurtje door de stad en omgeving. Heel wat jongelui probeerden nu een treintje en het bevoel hen opperbest. De ondere, de dettige mensen bleven Murdoch getrouw tot op een mooie dag..
Steve, ik word oud. Jij rijdt voortaan naar Denver. Je moet trachten sneller te rijden dan de trein, doch pas op !...
Wees gerust, baas! Ik ken de stiel !
Hola, Steve, daar komt de trein ! Hij rijdt sneller dan wij ! Vuur je paarden wat aan, jongen !
Ik zal eens tonen hoe ik de paarden kan laten draven, Johnny !
Vooruit, Steve ! Toon dat je zo knap bent als je baas !
Vlugger! Vlugger!
Maar...

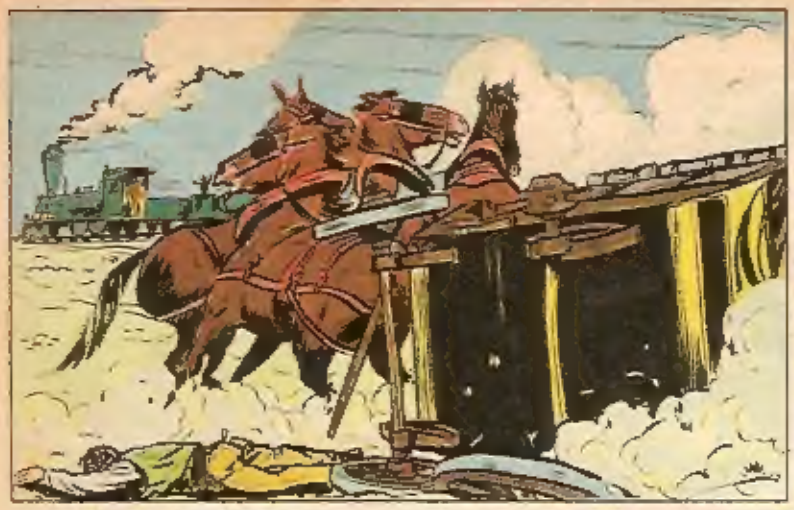

Die namiddag keken de mensen somber in de straten van Faverstone...

Vijf zwaar gekwetsten en men vreest voor het leven van Steve. De diligence heeft afgedaan... ze moet naar het ingesteen !

Indien Murdoch op de bok gezeten had, zou dit ongeluk niet gebeurd zijn, vriend. Hij heeft nooit een ongeval gehad !

De gevolgen van dit vreselijk ongeluk blijven niet uit...

In twee weken is het zakencijfer tot op de helft teruggelopen ! Wat zou dat betekenen ?

Dat zal wel te wijten zijn aan het ongeval van Steve, baas !

Het spoorwegpersoneel heeft echter grote zorgen want... er zijn te veel reizigers !

Ten minste vijf en twintig reizigers vandaag, chef !

Onmogelijk ! Ik heb de stationchef van Denver meer wagens gevraagd...

Weken verlopen, de toestand blijft dezelfde. Op een avond klopt James Mason, de bankdirecteur aan bij Murdoch

Dag, Murdoch ! Ik zou je willen spreken

Zeker, Mason. Parker, laat ons alleen !

Ik moet honderdduizend dollar naar Denver brengen. Ik neem morgen de eerste koets. Schikt het je ?

In orde, Mason ! Ik zal de nodige schikkingen treffen. Je zult veilig toekomen... je weet, ik heb geluk op de baan !

Zezo, hier zetten we dat kostbaar pakje.

Er is veel volk vandaag... Ik verkies veel reizigers, dat schijnt me veiliger!

Doch halfweg...

Bandieten, baas!

PANG

PANG

Schiet er dapper op los, Bill !

Doch in de koets...

Handen omhoog ! De eerste die beweegt...

Vooruit, gooi je geweer weg !

Goot al jullie geld en juwelen op dit deken ! Vlug een beetje !

Hier, chef ik heb het geld!

Ik ben onteerd!

Heet m'n fortuin... Ik ben geruineerd!

Het is nutteloos te trachten hen in te halen... Het is net of het geluk ons de rug gekeerd heeft...

Dat was de genadeslag voor Murdoch. Nog een paar weken reden zijn koetsen zonder reizigers, dan moest hij z'n paarden verkopen en z'n personeel afdanken. Hij trok zich terug in z'n kleine ranch aan de voet van de bergen. Een korte tijd later had hij geschouden en de inwoners van Faverstone vonden op 's morgens op de muren van de stad deze aankondiging :

IK VERVOER NOG STEEDS REIZIGERS EN VRACHT NAAR DE STEDEN VAN HET DISTRICT ER IS NOG SLECHTS ÉÉN REIS PER DAG. SCHENK MIJ UW VERTROUWEN!

MURDOCH

Arme Murdoch! Ik vrees dat hij niet veel reizigers meer zal meenemen.

De postkoets rijdt in volle draf door Faverstone...

Daar komt Murdoch! Hij stopt niet eens... Nu dat is ook niet nodig want niemand wil nog mee...

Arme man! En iedere dag betaalde...

Murdoch verliest de moed niet

Sedert enkele dagen zit de koets van Murdoch weer proppensvol. Kijk, de enc klant die te Faverstone op hem wacht kan niet mee.

stop!

Geen plaats

Daar is Murdoch! Hij geeft het niet op!

De diligence zit vol! Waar haalt hij die klanten vandaan?

De spoorweg kruist de steenweg... Murdoch vuurt zijn paarden aan om over het spoor te geraken doch...

KRAAAAK

Geen mens beweegt er nog in de de koets... Allemaal dood?

Arme Murdoch... Hij is bewusteloos!

Wassen poppen! Niets anders dan wassen poppen!

Nu snap ik waarom die koets altijd vol zat!

Murdoch werd naar Faverstone gedragen en terwijl een geneesheer hem verzorgt, roept de burgemeester al de notabelen van het stadje bijeen...

Vrienden, Murdoch is een oud man, hij is moedig en Her... Ik vind dat we hem moeten helpen. Indien we het goed overleggen, ben ik er van overtuigd dat we hem iedere dag reizigers en vracht kunnen bezorgen... Accoord?

Bravo! Bravo! Fijn idee!

Enkele weken later...

Heb je nog een plaatsje voor me?

Kalmpjes aan, jongens! Er is plaats voor iedereen!

En zo was alles weer voor een tijd in orde. Murdoch voelde echter dat hij te oud werd om nog koetsier te spelen. Hij zette z'n diligence voor goed op stal en gaf weinige dagen nadien de geest. Hij was de laatste postkoetsier van heel de streek en de trein was nu de onbetwiste meester van het terrein...

FINDE

Volgende week : HELENE BOUCHER

FRANKEN TEGEN ROMEINEN

De Franken nemen de kinderen van Quintus Probus mee naar hun land. Onderweg ontmoet de kleine karavaan een beer...

(37) HET is een grote, zware beer met een enorme borstkas. Op het ogenblik dat hij zich op een van de paarden wil werpen, zwaait Arlulf zijn strijdbijl die de snuit van het dier treft en zich dan vastzet in de stam van een boom. De bange, schuimbekkende paarden vormen een te makkelijke prooi en de beer misprijst ze. Hij loopt traag naar de man, die zich schrap zet om de stoot op te vangen. De beer bekijkt de man met zijn kleine ogen, richt zich op en stort zich op Arlulf. Deze stoot z'n lans in het lijf van het dier doch de houten schacht breekt af en de beer valt brullend op de Frank, die geen stap week. Marcus begrijpt dat, indien Arlulf het onderspit moet delven, het woedend beest zich op hem en zijn zus zal storten. Hij neemt de speer van de Frankische krijger...

(38) ...en stoot ze enkele keren achtereen diep in de flank van de beer. Het dier, niet wetend van welke kant hem die wonden toegebracht worden, zet z'n klauwen in de rug van z'n gevangene. Marcus ploft de speer een laatste keer tot aan het gevest in de rug van de beer, die z'n gevangene loslaat, zich bloedend afwendt, enkele passen doet en dan als door de bliksem getroffen ineenzinkt.

Arlulf bekijkt de jonge Romein die met pijnlijk vertrokken gezicht bij z'n slachtoffer staat. Arlulf neemt de speer uit de hand van Marcus, hakt het oor van de beer af en geeft het aan zijn redder.

— Je bent een dapper Romein, zegt hij.

Marcus voelt dat hij in Arlulf nu een vriend heeft, die hem door dik en dun zal trouw blijven.

(39) EEN ogenblik later komen de makkers van Arlulf toegesneld. Als ze de dode beer en Marcus met het bloedend oor in de hand zien, uiten ze hun blijdschap luidruchtig. Ook zij hebben de jonge Romein in hun rijen opgenomen... 's Avonds worden de beste brokken van de beer boven het vuur geroosterd. Marcus, die al heel wat Frankische woorden heeft geleerd, praat met zijn nieuwe vrienden. Fabia staart naar haar vlees en het is duidelijk dat ze denkt : « Zal ik het opeten... of zal ik het niet opeten... » Arlulf tracht haar op te monteren en zegt dat ze goed zullen onthaald worden in het dorp van Atto en ze en groot huis zullen krijgen. « Bij ons is er veel berenvlees ! » voegt hij er nog aan toe. Dat laatste schijnt Fabia niet erg prettig te vinden want ze fluistert haar broer in het oor : « Ik lust dat vlees niet... ik ben bang, Marcus... bang voor berenvlees ! »

DE LACHENDE DAME...

OP zekere dag ontmoette ik op de dijk van Duinbergen een dame die ik ten huize van mijn tante had leren kennen. Spijts haar bleke gelaatskleur vond ik haar vrolijk en charmant. Ze interesseerde zich aan mijn studies, mijn hobbies, mijn vacantieindrukken, enz.

Al de tijd dat we samen praatten, sprak ze geen ogenblik over zichzelf. Toen ik 's avonds in ons vacantieappartement aan tafel zat, vertelde ik aan moeder dat ik die dame had ontmoet en ik haar zeer geestig vond.

— Maar weet je dan niet dat ze ongeneeslijk ziek is ? vroeg moeder.

— Neen. En dat heb ik niet gemerkt, antwoordde ik.

— Ja, niemand merkt dat, want ze is zo dapper. Ze lijdt aan een ziekte waarvoor nog geen kruid gewassen is, maar nooit zal ze over haar leed spreken.

Ik stond stomverbaasd : Ik zag die dame voor mij staan, kalm, eenvoudig, lachend. Ik moest haar nog meer bewonderen, nu ik wist dat ze spijts al haar pijn en het sombere toekomstbeeld dat haar voor ogen hangt, de kracht heeft in stilte te lijden, en daarbij haar goed humeur te bewaren en andersmans vreugde niet te storen...

Zo schreef me een Brugse lezer. En zijn brief verdient dat al mijn lezers er kennis van nemen, want er zit voor ons allen (die toch steeds klaar staan om over allerlei kleinigheden te gaan klagen tegenover Jan en alleman) een goede les in.

Kuifje

HOU JE VAN DIEREN!

BLACK EN WHITE

TWEE jaar geleden had ik twee konijnen gekregen, een wit en een zwart. Ik noemde ze Black en White.

We hadden met z'n drietjes altijd veel pret. Black was een rustig konijn, maar White probeerde altijd de tuin uit te komen en ik moest het dan vlug nazetten, anders was het weg. Mijn oom en ik hadden natuurlijk gauw een stevig hok voor ze getimmerd, maar toch, toen ik op een morgen wakker werd en dadelijk naar de konijnen ging kijken, zag ik dat het hok helemaal opzij geschoven was en in de achterkant van het hok een groot gat geknaagd was. Mijn oom zei, dat het een moesang (soort loewak) moet zijn geweest want die zwerven nogal in de omgeving. Ik vond het heel erg jammer en ik heb mijn konijntjes nog lang gemist.

Gary Flohr
Bandung/Indonesië.

BRIEVENBUS

VAN ONZE ZIEKE VRIENDEN

FRANÇOIS MAES schrijft me in naam van al de jongens van het vierde verdiep van het sanatorium van Mariakerke, dat ze daar met vreugde vernomen hebben dat Kuifje's vrienden naar het vliegveld van Ravensijde komen, want van uit hun zaal kunnen ze dat vliegveld goed zien. « Hier gaat alles goed », schrijft François, « en we kopen van U hetzelfde. »

Inderdaad, met ons is alles ook O.K. Beste groeten aan al de jongens van het vierde verdiep !

ONDER ONS

vind ik prachtig, zo schrijft Freddy Verdonck, uit Aken, op een mooi prentbriefkaartje dat de prachtige dom van die keizerstad voorstelt. Best dank voor je attentie, Freddy. Ik wens je nog een prettige vacantie.

KUIFJE's SCHRIJFBOEKEN

WANNEER je binnen enkele weken nieuwe schrijfboeken moet aanschaffen, vergeet dan niet dat er nu ook Kuifje's schrijfboeken zijn, die je in alle winkels van kantoorbenodigdheden en in de Kuifje's winkel te Brussel, kunt kopen.

KUIFJE (weekblad) *Redactie, Publicatie* : Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. 1000.16.

26-3-5

Op de achterzijde van deze schrijfboeken vind je mooie tekeningen van Hergé.

IEDER KUIFJESLEZER SCHRIJFT ALLEEN IN KUIFJE's SCHRIJFBOEKEN !

CORRESPONDENTEN GEZOCHT

EN hier geef ik dan weer enkele adressen van Franssprekende en schrijvende lezers. Wie reeds in het Frans kan corresponderen, stelle zich met een van hen in verbinding !

ANDRE BOURGEOIS, Maison des Eclaireurs, place du Prieuré, Jumet, zou willen briefwisselen met een schoni.

JACQUELINE MASOUI, 82, rue d'Angleur, Tilff (Luik) zou willen in verbinding treden met een lezeres van 15 tot 18 jaar.

ANNE VANDENBORRE, 39, avenue Eugène Demolder, Schaerbeek (Brussel) zou graag met een buitenlandse lezeres van ongeveer 14 jaar willen corresponderen.

FRANÇOIS ROSEL, Borgstr., 31, Vilvoorde (16 jaar) zou graag met een buitenlands Kuifjeslezer willen briefwisselen.

LEO JUNG, Achterstraat, 19, Schaesberg, Nederland, is 24 jaar oud en mijnwerker van beroep. Hij verzamelt postzegels en zou graag willen ruilen met lezers van ons blad. Liefhebbers kunnen zich met hem in verbinding stellen.

W. CRAB, Longemarkstraat 55, Berchem, Antwerpen, is 17 jaar en zou graag corresponderen met een jongen van zijn ouderdom die ook houdt van zwemmen, vliegtuigen en muziek.

JAN GHEYSEN, 17 jaar, zou willen corresponderen met een Engels- of Franssprekende lezers van ons blad. Adres : De Drie Vennen, Withoevense Heide F 50, Heide Kalmthout.

HENRI MORREN, Stationstraat, 93, Zaventem zoekt een correspondent in Nederland of Duitsland, die houdt van voetbal, zwemmen en postzegels verzamelen.

MARC DEBROE, Eeklostraat 51, Mariakerke, Gent, zou in verbinding willen komen met een jongen uit Amerika om met hem postzegels te ruilen.

ALFONS DEKENS, Stasegemstraat 158, Kortrijk, verzamelt prentbriefkaarten van steden. Wie wil met hem ruilen ?

ARIE GRAUWELMAN, Cederlaan 38, IJmuiden Oost-Holland zou graag een correspondent vinden in de provincies Luik, Namen of Luxemburg die Nederlands spreekt. Hij houdt van radio, horloges en sterren. (15 jaar.)

GILBERT VAN LOOY, Wasserijstraat 557, Schoten, Antwerpen is vijftien jaar en zou graag een correspondent vinden in Frankrijk of Congo, en zo mogelijk in het Frans corresponderen.

CLUBNIEUWS

EEN NIEUWE CLUB TE LEDI

CLEMENT CLAUS, koning Albertlaan, 23A, Lede bij Aalst, laat me weten dat hij met elf makkers een nieuwe Kuifje's club heeft opgericht in zijn gemeente. Zichier de namen van die mannen : Armand Marie, Serge Boel, Lucien Moens, Kristiaan Bekkers, Wilfried Boeguert, Willy Bougaert.

Ieder clublid moet afzonderlijk 10 F. inschrijvingsgeld en een pasfoto bezorgen. Maar de kapitein of de secretaris kan er voor zorgen dat alle inschrijvingen tegelijk gebeuren. Zo spaart men tijd en geld, en krijgt ieder lid van de plaatselijke club op dezelfde dag zijn lidkaart en rooster voor het schrijven en ontcijferen van geheime boodschappen.

HOE WORDT MEN CLUBLID ?

vraagt Leo Duym, van Gent.

Wanneer er in zijn gemeente een Kuifje's club bestaat, stelt men zich in verbinding met de kapitein, of een van de leden. Wanneer er nog geen club in je gemeente of wijk is, kun je misschien zelf het initiatief nemen om er een op te richten ? Wanneer je daar niet de zin of de aanleg voor hebt kun je je individueel laten inschrijven door 10 F. in postzegels, plus pasfoto en volgende gegevens naar Kuifje, Lombardstraat, 24, Brussel, te sturen : Naam, voornamen, volledig adres, en geboortedatum.

OPEN OF TOE?

INGEVOLGE ons Openbaar Onderzoek, ingesteld ter gelegenheid van de brief, die een lezer me stuurde om zich te beklagen over het openen van zijn brieven, kreeg ik van een Schaarbeeks onderwijzer een opinie over deze kwestie :

« Een negatieve opvoeding dient vermeden. Wanneer men aan een kind een geëpende brief geeft, die aan hem geadresseerd was, loopt men gevaar een schuld- en minderwaardigheidsbewustzijn te verwekken. Het is beter het vertrouwen van een kind te verwerven door het eerst het vertrouwen dat men in hem stelt te laten blijken. »

ZO VIND IK HET BEST

Ik heb veertien jaar, en als ik een brief krijg is het gewoonlijk van een schoolvriendinnetje dat mijn ouders even goed kennen als ik, zo schrijft Annie Soetens van Schaarbeek. Maar moest ik een schrijven ontvangen van iemand die mijn ouders onbekend is, dan zouden ze de brief zeker eerst lezen, en zo vind ik het best.

Uitgever-Directeur : Raymond Leblanc — Gedrukt in België door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel

FRANKEN TEGEN ROMEINEN

TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

(40) DE avond van de volgende dag komen de ruiters in het dorp van Atto, aan de voet van het Taunusgebergte. Een grote doghond verwelkomt hen grommend. Marcus ziet enkele schaduwen tussen de hutten glijden en hij wekt Fabia, die tegen zijn schouder in slaap is gevallen. Op een grasplein in het midden van het dorp maakt Ariulf halt. Hij neemt een horen van zijn gordel en blaast er drie maal op. Een ogenblik later komen er van alle kanten jonge krijgers opdagen. Ariulf groet hen, meldt de dood van Chlodweig, zoon van Atto, en zegt dat beide jonge Romeinen een losprijs vormen, waaraan Atto de allergrootste waarde hecht. Marcus en Fabia worden naar een ruime hut geleid die afgesloten is met een berenhuid. Een nieuw bestaan vol onbekende gevaren begint voor hen...

(41) DE dag hangt nog maar pas in de lucht als Ariulf de voorhang van de hut reeds opheft en roept : « Marcus, sta op ! Vergezel me ! » Buiten lopen de vrouwen met emmers over en weer, een jongen leidt de varkens onder de eiken en enkele honden stoeien in het zand.

— Dat is ons dorp, zegt Ariulf fier.

Een hele groep jongens leert van een grijsaard de wapens hanteren. Ze gooien hun strijdbijl met kracht tegen een machtige eik.

— Over enkele jaren treffen ze hun vijand op dertig stappen, verklaart Ariulf.

Wanneer de Germaan heel het dorp van Atto getoond heeft aan de Romein zegt hij : « Morgen rijden we te paard naar de overblijfselen van de Romeinse versterkingen, enkele uren ver van hier ! Marcus aanvaardt met een beetje weemoed in het hart.

(42) DE volgende morgen rijden ze het dorp uit en, na enkele uren, wijst Ariulf naar een lijn aan de horizon.

— Daar is het ! Achter de bomen ! Van de hoge uitkijktorens blijft er niets meer dan een zwart verbrand geraamte, de omheining is op vele plaatsen vernield. Zonder een woord te zeggen rijden Ariulf en Marcus langs de versterkingen en nemen dan de weg die dwars door het woud naar Nida loopt. Plotseling blijft Ariulf staan en legt een vinger op de lippen... Hij hoorde een verdacht gerucht. Wat is het ? ...Een wild dier ? Een vijand ?... Met een gebaar beveelt hij Marcus stil te blijven staan.

Hij stapt van z'n paard en verdwijnt in een struik... Na enkele minuten hoort Marcus het lawaai van een gevecht. Hij rijdt er op af en ziet dat Ariulf kampt met een Romein...

CHLOROPHYL tegen de zwarte ratten

De koning van de zwarte ratten maakt zich gereed om Torpedo enkele onaangename ogenblikken te bezorgen, daar hij weigert te zeggen waar Chloro verborgen is...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND MACHEROT

(Wordt vervolgd.)

HET FANTASTISCH AVONTUUR VAN

DR VEXELL

GEÏLLUSTREERD DOOR JAN GRATON

DE JACHT OP DE MAN

Dr Vexell, die weigerde zijn plannen uit te leveren, werd opgesloten in de somberste cel van de vesting Scolborov. Met een ijzer boorde hij een opening in de muur...

VEXELL, die steeds verder onder water zwom, stiet haast toen hij met de handen tegen de glibberige oever stootte. Hij moest frisse lucht happen wat dit ook mocht kosten. Hij stak het hoofd boven water en snakte gulzig naar lucht. Het geluk scheen hem op dit ogenblik toe te lachen, want een dikke, donkere wolk schoof voor de maan en, hoe talrijk ze ook waren, de schijnwerpers van het fort slaagden er niet in de omgeving te verlichten. De oever, waar Vexell uitgekomen was, lag voorlopig in de duisternis gehuld en Vexell proliteerde er van om zich uit het water op te hijsen, op de oever te klimmen en de steenweg over te steken. Aan de overzijde van de weg was er een gracht, die oudiep doch voor de drie vierden achter het hoog gras en riet verborgen lag. Hij kroop er in en drukte zich zo dicht tegen het slijk dat niemand hem nog zien kon. Enkele seconden later hoorde Vexell enkele motoren ronken. Het geluid zwol snel aan en hij zag een reeks wagens in snelle vaart voorbij rijden. Nauwelijks waren de zwarte wagens in de duisternis verdwenen of de lucht was gevuld door het dolfere gestamp van de motorboten op de stroom, die ingezet waren om de vluchteling te zoeken. Hoog op de toren van Scolborov stootten de sirenen hun akelig gehuil nog steeds de vier windstreken in.

DAT duurde nog een half uur. Plotseling zweeg alles, als het ware aangeraakt door een toverstokje. De schijnwerpers doofden een na een hun verblindend licht en de duisternis en de doodse stilte hingen weer drukkend over heel het land ...

Vexell liet zich door de schijnbare kalmte niet misleiden. Hij wist maar al te goed dat de achtervolging niet zo snel werd opgegeven en dat de zwarte wagens, vroeg of laat, al zoekend naar hun uitgangspunt zouden terugkeren. Het was dus veel beter de terugkeer van de auto's af te wachten. Voorlopig kon hij nergens veiliger zijn dan in het slijk van die verborgen gracht.

En inderdaad. Vexell vergiste zich niet. De wagens keerden terug. Ze reden hem achter elkaar voorbij, lang niet meer zo snel als daarstraks. De jagers kwamen met lege weitas naar huis en hadden geen haast de kommandant van Scolborov de mislukking van hun opdracht te melden. De regelbare schijnwerpers van de auto's zochten de omgeving af. Onbeweeglijk en met kloppend hart wachtte Vexell tot het gevaar voorbij was. Toen ieder motorgezoem uitgestorven was, kroop hij uit de gracht, keerde de steenweg de rug toe en ging met vaste stap naar het open veld toe.

HIJ marsjeerde reeds enkele minuten toen hij plotseling als aan de grond genageld bleef staan. Hoe dwaas van hem te geloven dat alleen de auto's en die motorboten naar hem zochten! Hij was de honden vergeten! Grote, lenige herdershonden en wrede doggen, die zonder enig gerucht te maken, net als wilde dieren in de jungle, naar zijn spoor zochten en het misschien reeds gevonden hadden. Dat geschuifel door het gras, dat licht gekraak achter hem... dat waren «zij» misschien? Neen, men ontvlucht niet zo makkelijk uit de vesting van Scolborov!...

Toen verloor hij het hoofd. Met één slag viel alle koelbloedigheid van hem af en hij begon als een gek te rennen. Om de tien meters struikelde hij omdat het zo donker was en hij de weg niet kende maar dat deerde hem niet. Slechts één gedachte bezielde hem: in de kortst mogelijke tijd de grootst mogelijke afstand tussen hem en Scolborov, tussen hem en zijn achtervolgers, laten...

In zijn haast en z'n verwarring zag hij de sombere gedaante niet die ineens uit een greppel opsprong. Hij liep voort en plotseling viel er iets zeer zwaars op z'n rug. Hij viel met uitgestrekte armen op de grond. Met een haast bovenmenselijke inspanning keerde hij zich om en beschermde z'n keel. Het was onnodig. De hond was afgericht. Hij overmeesterde zijn prooi slechts, doch heet niet toe. Iemand floot zacht en even later naderden haastige stappen... Vooraleer Vexell ook maar één gebaar ter afweer had kunnen maken, was hij gekneveld...

Minder dan een kwartier later was Vexell opnieuw in de sombere vesting die hij gehoopt had voor altijd te verlaten. Hier en daar werd het licht opgestoken. Een sirene loeide kort

Hij kroop in de gracht en drukte zich in het slijk...

om de andere gevangenen mede te delen, dat de vluchteling opnieuw gevangen was.

— Wat zullen ze met me doen? vroeg Dr Vexell zich af.

Zonderling genoeg leidde men hem niet naar z'n cel. De man die Vexell met stevig samengebonden benen, op de rug droeg was met vaste tred in de richting van het bureau van de kommandant gegaan. Hij opende de deur zonder te kloppen, zette z'n last op een stoel en knikte in de richting van z'n gezel.

— Nu krijg ik met de kommandant in hoogsteigen persoon te doen. Te veel eer, dacht Vexell.

Hij keek even naar zijn bewaker doch deze schonk zo min aandacht aan hem als aan een ander meubel van de kamer. Ondanks z'n wanhoop, trachtte Vexell klaar te denken. Z'n toestand was alles behalve rooskleurig. Noch in Scolborov, noch in enig andere vesting van dit soort, vergaf men een ontsnappingspoging. Welk lot zou hem beschoren zijn? Zou hij de kracht hebben aan al de beproevingen, welke de toekomst hem voorbehield, het hoofd te bieden? Waarom nog langer een geheim willen bewaren dat zoveel offers vroeg? Hij had de kans, opnieuw een makkelijk en rustig bestaan te hebben laten voorbij gaan. Waarom? Om zijn land te dienen... Hij had zijn land bijna vijftien jaar geleden verlaten en zijn herinnering aan dat land was nog slechts vaag ...Hij behield het geheim om geen wapen te geven aan het land waar hij altijd gelukkig was geweest... Hij wist nu dat de oorlog niet uitgebroken was en wellicht nog in lange tijd niet zou losbarsten. Ja, zelfs tot in Scolborov dringen zulke berichten door... Dus?...

VEXELL was nog geheel in gedachten verzonken, toen de deur van het kantoor geopend werd en de officier binnentrad. Op ruwe toon beval hij de gevangene van z'n koorden te bevrijden en dit bevel werd snel uitgevoerd.

— Ga zitten, Dr Vexell, zei dan de kommandant op stillere toon.

Kreunend liet Vexell zich in de enige zetel neervallen. De officier nam een fles vodka uit de kast, schonk een glas vol en bood het Vexell lachend aan.

— Ik houd van mannen van jou soort, Dr Vexell. Je bent moedig. Zoveel beproevingen zouden sterkere kerels gebroken hebben. Maar denk nu eens goed na... Het geheim dat jij te allen prijze wilt bewaren...

Dat was het wat Dr Vexell het meest vreesde. Hij moest een nieuwe aanval, de pijnlijkste die hij tot nogtoe onder ogen had moeten zien, afweren. Doch hoe? Hij sloot de ogen en voelde opnieuw een beetje energie wakker worden... Hij deed alsof hij aandachtig luisterde naar de woorden van de kommandant en balde de vuisten: Hij zou sterk zijn, zo sterk en onwankelbaar als een rots en HIJ ZOU NIET SPREKEN!

... ...

TOEN Vexell een half uur later het bureau van de kommandant verliet was hij niet ter dood veroordeeld. Het was nog erger... Hij zou kennis maken met de hel van Siberië, met die hel van ijs waarvan alléén de naam reeds diegenen deed beven, die er geweest en er als bij mirakel uit teruggekeerd waren...

(Wordt voortgezet.)

Volgende week

TWEE SCHADUWEN IN DE STORM

MET DE "SUPER DC-6" VLIEG

De viermotorige « Super DC-6 » spruit voort uit de beroemde Douglas-reeks en is de verbeterde uitgave van de DC-6, op zijn beurt afgeleid van de welgekende DC-4. De « Super DC-6 » is een vergroot model van de DC-4 die tijdens de oorlog werd gebouwd ten behoeve van de Amerikaanse militaire luchtvaart. De Douglas DC-6 heeft een kruissnelheid van 500 km. per uur en een spanwijdte van meer dan vijf en veertig meter. Zijn voorganger vliegt bijna 50 km. per uur minder snel en zijn motoren zijn minder krachtig.

Van de DC-6 bestaan er verscheidene versies. De standaardversie is van binnen zodanig ingericht dat men dit toestel « Cargo » zou kunnen noemen, een andere versie zou men als « Pullman-vliegtuig » kunnen betitelen en het kan 54, 64, 77 of 92 passagiers comfortabel over een lange afstand vervoeren. Bovendien werden er DC-6 toestellen speciaal ingericht om zieken en gewonden te transporteren, andere zijn vliegende laboratoria of werden uitgerust met het nodige materieel voor weerkundige onderzoeken.

Al deze toestellen hebben een kajuit waar luchtdruk en warmte plaatsen geregeld zijn. De laatste toestellen worden zodanig gebouwd, dat de motoren van thans heel makkelijk kunnen vervangen worden door straalmotoren.

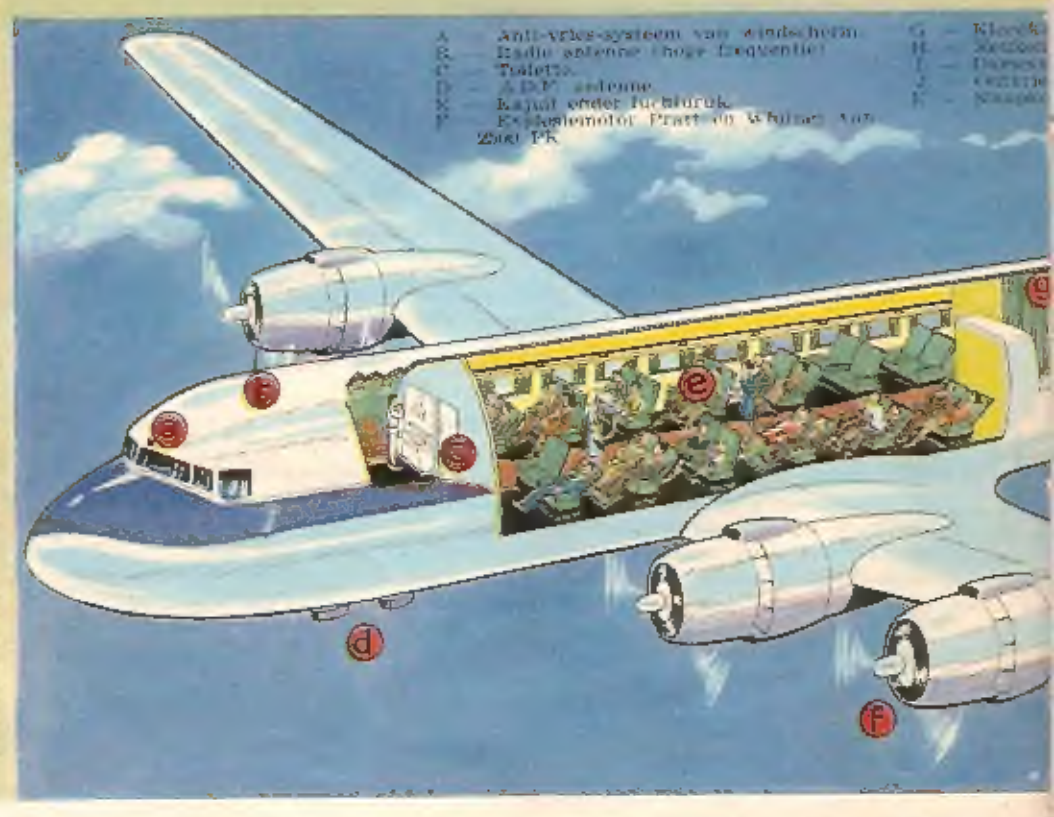

DE AVONTUREN VAN JO, JETJE EN JOKKO DOOR HERGE

DE NAJ

JE VEILIG!

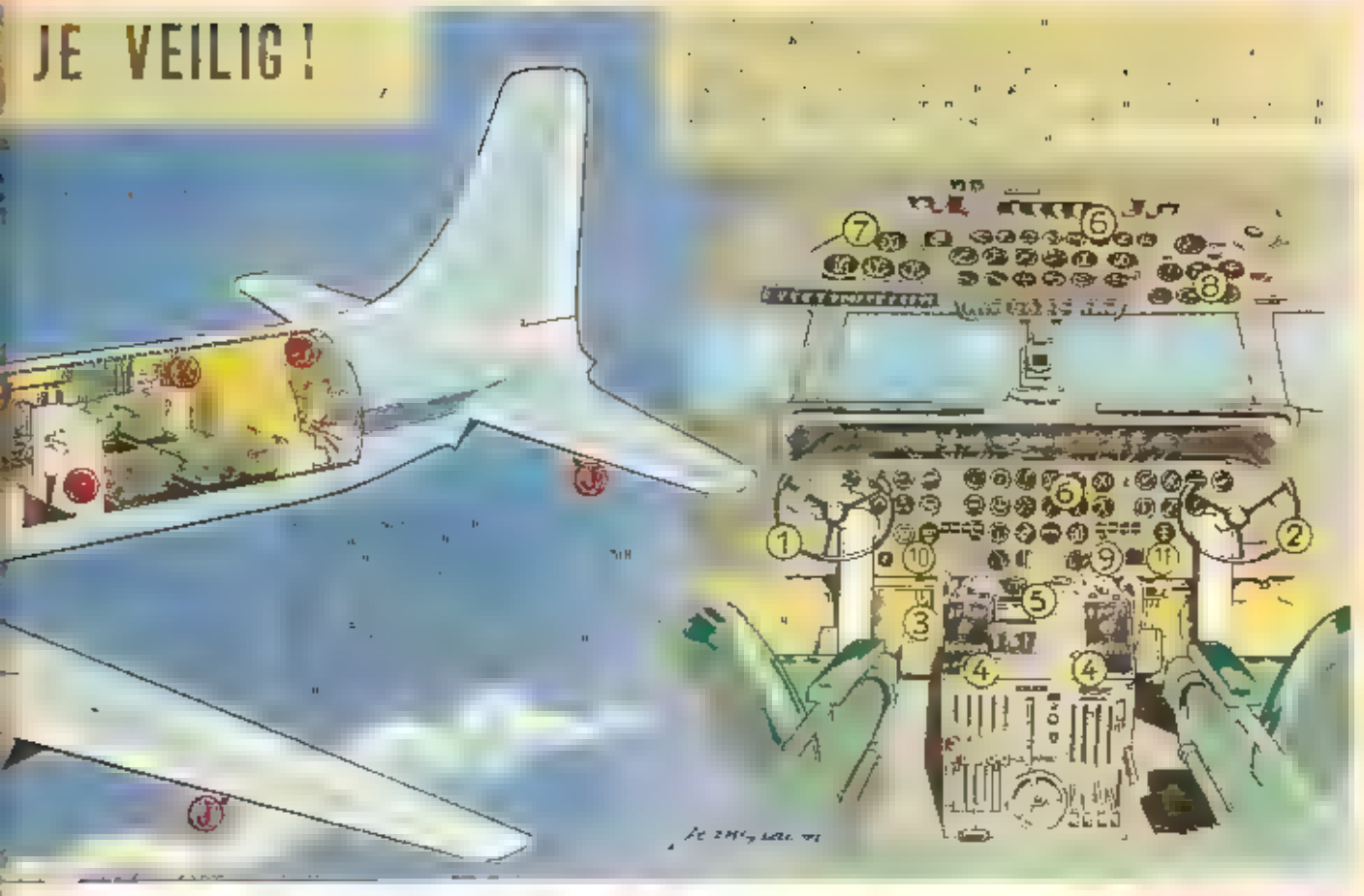

AVALLEI

In het SPROOKJESLAND

Een babauter nodigt je uit met een voortdurend herhaald mechanisch armgebaar bij de ingang van het Sprookjesland

T Adinkerke bij de Panne bevindt zich een van de mooiste speeltuinen van Europa. Men kan er uren rondslenteren in het Luunpark, de Dierentuin die 's avonds sprookjesachtig verlicht wordt in al de kleuren van de regenboog, en dan mag men geen bezoek vergeten te brengen aan het Sprookjesland! Dat is waarlijk een origineel idee!

In een grote tuin heeft men een dozijn kleine en grote theatertjes en kasteeltjes gebouwd, waarin de meest bekende sprookjes van de wereldliteratuur. «Moeder de Gans», «Sneeuwwitje», «Klein Duimpje», «Doornroosje», «De Rattenvanger van Hameln», enz., met levensgrote figuren worden voorgesteld.

Met korte tussenpozen worden die sprookjes in het Nederlands en in het Frans door bekende toneelspelers vertolkt met muzikale begeleiding en kruistage, net zoals een hoorspel in de radio. Ze zijn opgenomen op band en worden automatisch afgedraaid in een centrale. Jongens en meisjes (de ouders niet minder) staan te luisteren met belangstelling naar die eeuwig jonge verhalen uit het wonderrijk van de verbeelding.

De reconstructie van het middeleeuws stadje Hameln, dat de bekende rattenvanger met zijn fluitje van de rattenplaag bevrijdde, verdient ook een bezoek. Het is een zeer stemmig hoekje.

In één woord: de speeltuinen van Adinkerke, dat is iets dat men moet gezien hebben, want het loont de moeite.

Dit is een van de talrijke kasteeltjes waar een sprookje wordt opgevoerd

Er zijn maar weinig dingen, waar jong en oud van houden, maar de liefde voor de dieren hebben grootvader en kleinzoon steeds gemeen

Hebben is maar een dwaze daad. Wil je je hoofd niet stoten aan de stadspoort, dan moet je te voet gaan

Het theater waar Roodkapje wordt opgevoerd een dreigende scène met verschillende figuren). Is een van de best geslaagde en interessantste van het Sprookjesland

Voor deze klapjes [illegible] Ze [illegible] De man speelt geweldig en men ziet telkens zijn hulk op en neer gaan.

GRENADIER VERTELT...

ALLES WERD VOORZIEN

GOUD VOOR ROME

Titus die een boodschap van Suske en Wiske aan de Schim moet overmaken, wordt door de soldaten van de [illegible] gevangen genomen

KST EN TEKEN NGEN

AN W LLY VANDERSTEEN

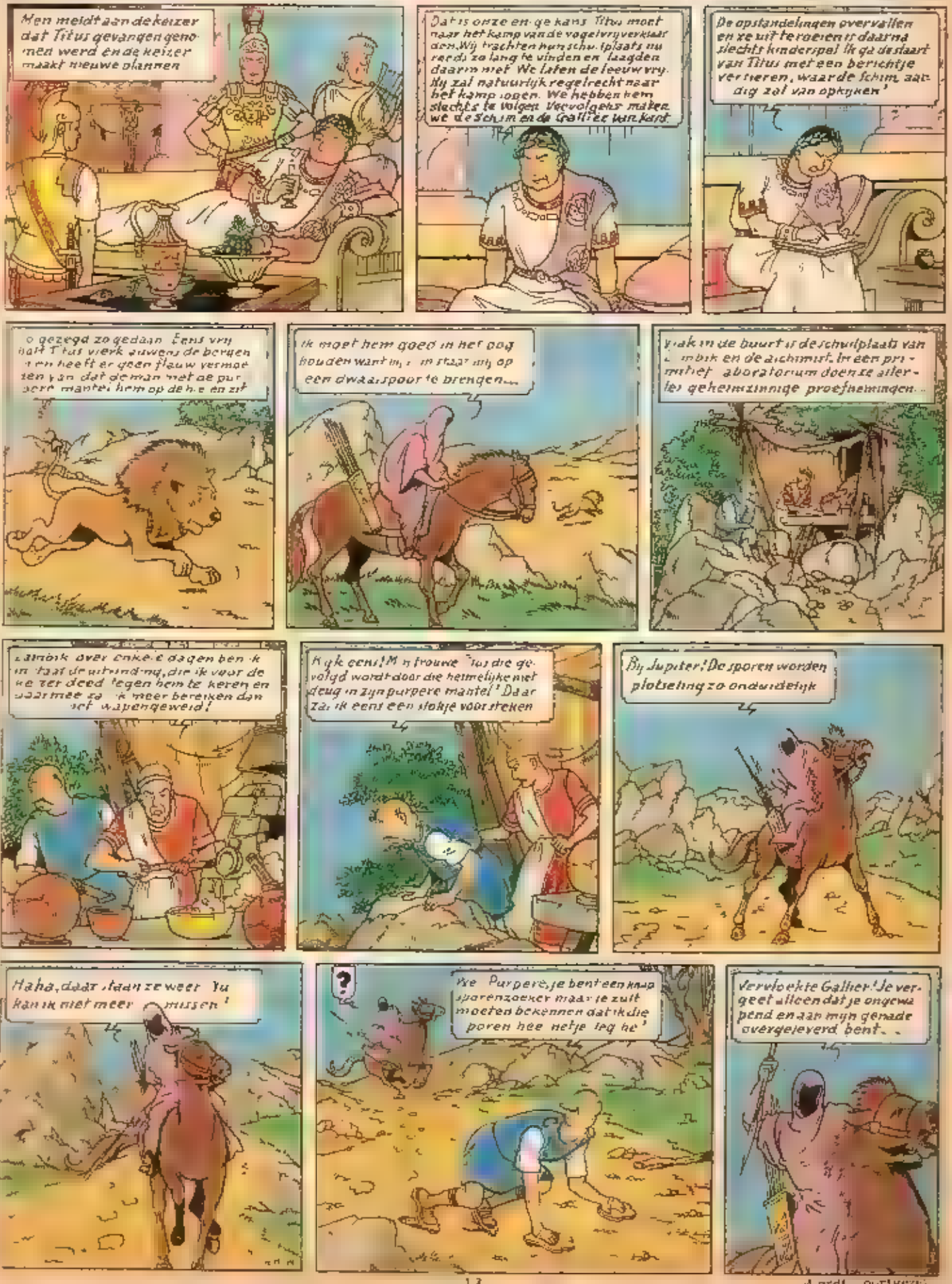

HET HART van LOENGOE

LOENGOE was alleen om haar jongen te verzorgen nu de jagers haar trouwe gezel, Wetto, hadden meegenomen. Ze nam haar jongen behoedzaam op en nam hen ver mee over de savanne naar een grot welke de honigvogel haar had aangewezen. Ze maakte voor haar welpen een bed met droge bladeren en waakte bijna dag en nacht over hen. De streek was zeer rijk aan wild en uren in de omtrek woonde er geen andere leeuw meer. Dit wil niet zeggen dat het leven van Loengoe zonder gevaar was! Op een halve dagreis van haar grot, langs de boord van de rivier, stond er een klein negerdorp.

De jagers van dit dorp liepen over de kleine bospaden niet ver van de grot voorbij. Iedere dag terwijl haar welpen verzadigd en rustig sliepen, ging Loengoe op verkenning langs de paden want ze vertrouwde de mensen voor geen haar. Heel dikwijls bleef ze staan aan de voet van de mussepa waaronder Loeloeaka, de panter, op loer lag. Loengoe wist wel dat die panter haar niet aanvallen zou, maar ze wist ook dat het lenige dier met de mooie, gevlekte huid haar welpen niet zou sparen indien het daartoe de kans kreeg.

DIE nacht, toen Loengoe uitgestrekt naast haar slapende jongen lag en naar het woud keek dat een blauwe kleur had onder de bleke maneschijn, hoorde ze in de verte de vreselijke charge van de olifanten.

Van welke kant kwam dit gedreun?

Van de kant van het negerdorp.

Loengoe sprong op, rekte zich en liep geruisloos in de richting van de puntige hutten.

Toen ze er toe kwam, waren de olifanten al ver weg doch van de omheining van het dorp of van de hutten zelf bleef er niets meer over. Grote boomtakken waren afgerukt en de bamboestokken waren overal vertrapt. In de neus van Loengoe kittelde een lucht die ze kende en ze snoof diep.. De geur van blanke mensen... Loengoe herinnerde zich haar meester en de tijd toen ze in de grote tuin onder de baobab sliep. De leeuwin snoof nogmaals de lucht op en toen liep ze een paar passen verder en vond een klein rozig iets. Loengoe dacht aan de scherpe tanden van Loeloeaka en aan het lange kronkelende lijf van de slang. Ze boog zich diep over het wicht en verwarmde het met haar adem.

Het schreide nu niet meer. Vermits de wet van het woud eist, dat men goed met goed vergeldt, nam Loengoe het kleine blanke wicht, in herinnering aan haar vroegere blanke meester aan als een van haar eigen welpen. Ze nam het zeer voorzichtig zonder het te kwetsen in haar muil en droeg het over de smalle bospaden naar de grot.

Toen Loengoe haar nest naderde rook ze de zeer karakteristieke geur van Loeloeaka, de panter en ze werd plotseling doodsbang. Ze liep vlugger. Ze kwam in de grot en keek met haar zachte ogen naar het onheil dat de wrede panter had aangericht. Van haar welpen restte er niets meer dan een paar stukjes donzige pels.

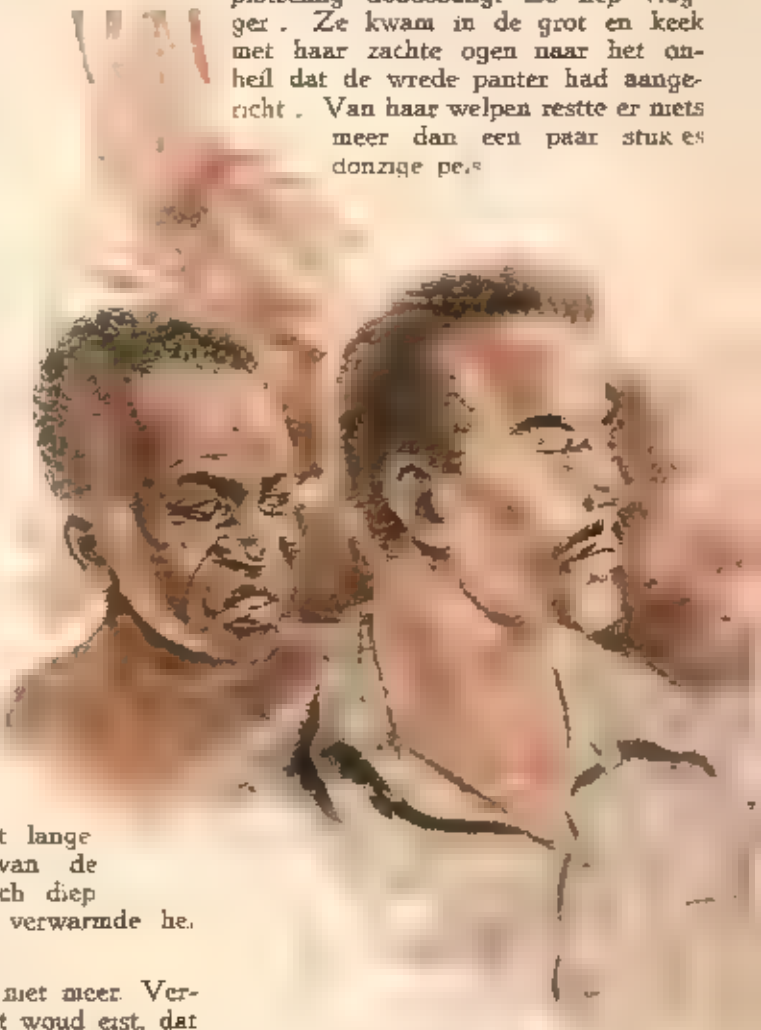

Loengoe legde het kind op de grond, liep weer buiten en brulde van razernij en verdriet zo luid dat men het mijlen in de ronde horen kon... Uren later kwam ze terug met verscheurde huid en rode muil. Ze strekte zich uit naast het slapend kind. Het

DE AVONTUREN VAN 't PRINSKE

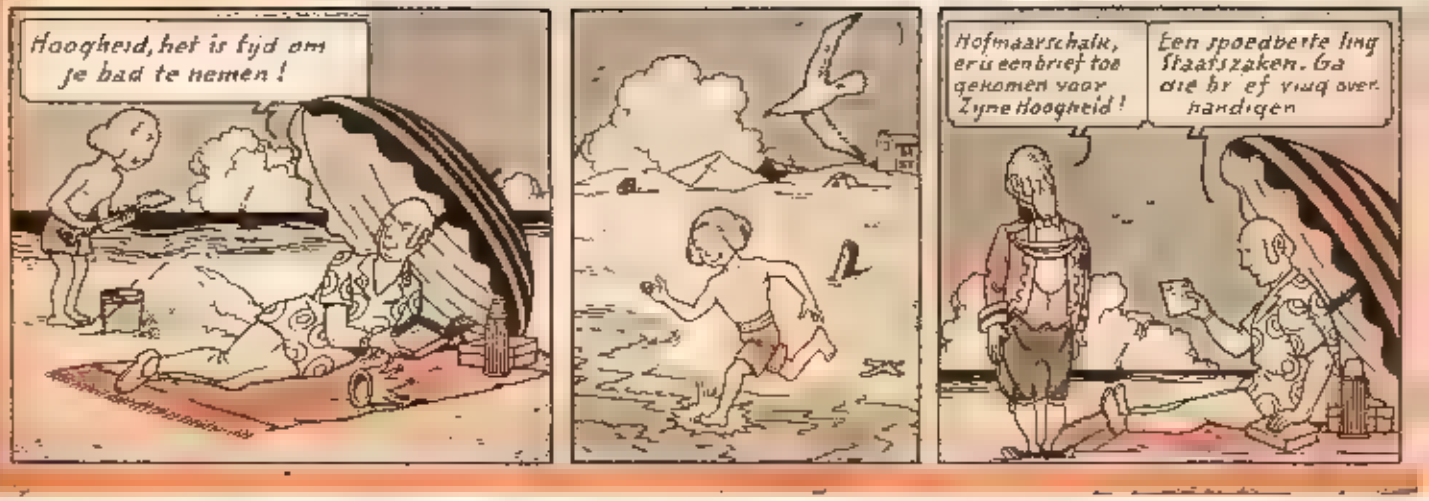

VERHAAL VAN J. A. POLLART
GEILLUSTREERD DOOR FR. FUNCKEN

de kop op de voorpoten en bleef on beweeglijk liggen, als overmand doo een té groot verdriet. Het kind on waakte en begon te wenen en de kleine handen woelden in de pels van de leeuwin Langzaam bedaarde het ge schrei en Loengoe voelde de lippen van het kind tegen haar hud. Langzaam en voorzichtig, om het niet bang t maken, draaide Loengoe zich om en likte de baby zoals ze eens haar wel pen likte

* * *

ONDER de bescherming van Loen goe groeide het kind in de wilder nis op. Acht keren kwam het regen seizoen over haar gebied en dan voel de Loengoe dat ze oud werd Haar gang werd trager, haar reukorgaan minder gevoelig en haar hu d doffer

Soms moste ze haar proon. Aan al die tekens begreep Loengoe dat Mongo de meester van de dieren. haar weldra zou komen halen. Op die dag zou de kleine Blanke helemaal alleen in het woud zijn. Wanneer ze samen gingen wandelen, dan zag Loengoe aan de

(Zie vervolg blz. 18.)

Neen, het is geen droom!...

JE VINDT DE KUIFJE's BONS BIJ DUIZENDEN OP AL DE VERPAKKINGEN VAN DE PRODUKTEN

VICTORIA • KOLYNOS
HEUDEBERT • HORTON
MATERNE • PALMAFINA
SKI & FRANCO-SUISSE
PROSMANS • PILSBERG
TOSELLI • PANA • TINTIN

EN IN RUIL VOOR DE KUIFJE's BONS KRIJG JE EEN HELEBOEL

GESCHENKEN

PRENTKAARTEN KUIFJE, per reeks van vijf	50 punt
DE SPROOKJES VAN PERRAULT (4 reeksen kleurprentjes, per reeks van 5)	45 punt
KUIFJE's WIMPEL, nieuw model, in kleuren	100 punt
CHROMO's KUIFJE van de reeks « ZIEN en WETEN ». Iedere collectie bevat tien reeksen prachtige chromo's (13 x 20). Per reeks van zes	200 punt
Thans verkrijgbaar:	
VLIEGTUIGEN (oorsprong tot 1914), reeksen 1 tot 3	
VLIEGTUIGEN (oorlog 1939-45) reeksen 1 tot 3	
AUTOMOBIEL, reeksen 1 tot 4.	
FOTO's IN RELIEF « DE ANTWERPSE DIERENTUIN » per reeks van twaalf. Drie reeksen zijn verkrijgbaar. Speciale brij bijgevoegd	200 punt
PORTEFEUILLE KUIFJE, nieuw model	250 punt
KUIFJE's PUZZLE op hout	500 punt
BLOKJESSPEL KUIFJE	500 punt

Stuur je bons naar KUIFJE, Dienst T Lombardstraat, 24, Brussel.

DOOR WILLY VANDERSTEEN

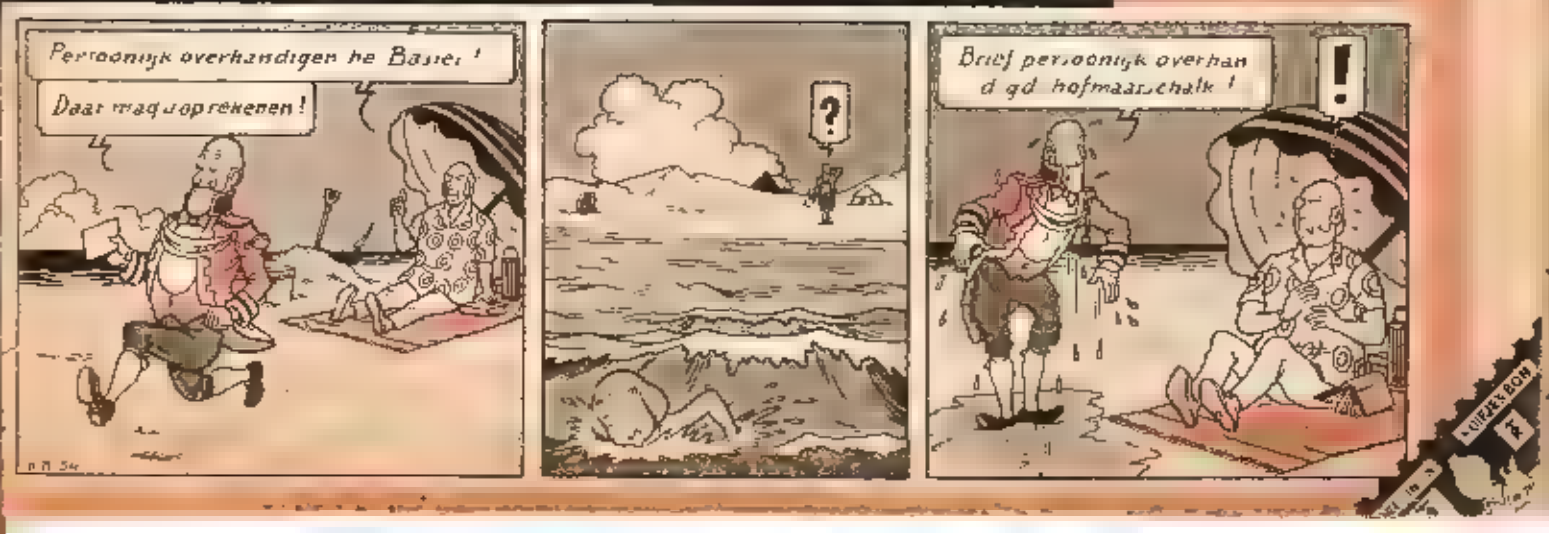

DE NIEUWE AVONTUREN VAN

TEKST EN TEKENINGEN

POM EN TEDDY

VAN FRANS CRAENHALS

dan gaat er alleen en wil om zijn oneffe[n] [...] dat verborgen [...]

(Wordt vervolgd)

DE WITTE RUITER

TWEEDE DEEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

Koenraad lokte Johan en zijn gezellen in een valstrik. Hij wil te allen prijze beletten dat ze het leven van de hertogin zouden redden.

(Wordt vervolgd)

HET HART VAN LOENGOE

(VERVOLG VAN BLZ. 14 EN 15)

blikken in de ogen van de andere dieren van het woud, dat de kleine blanke nog niet bekwaam was zich met hen te meten. Daarom zouden ze een lange, verre reis maken.

Door de wouden en over de savannes leidde of droeg de leeuwin het kind naar een doel dat zij alléén kende. Aan de rand van de dorpen bleef ze telkens staan, snoof de geuren op, bespiedde de inwoners en verdween dan weer.

Dagen, dagen achtereen liepen ze zo en eindelijk kwamen ze op een zonnige morgen voor Mulengali. In het midden van de dorp zag Loengoe een tent en daarnaast een grote jager in gesprek met een inboorling. Het blanke kind keek met grote ogen om zich en wilde vluchten. Loengoe nam de kleine hand van het kind in de muil en trok het mee naar de Blanke toe...

*

TWEE dagen te voren was Per Larson in het dorp van Mulengali aangekomen. Hij had dragers nodig doch het dorpshoofd weigerde ze hem. Onder de hoom, in het midden van het dorp, overlegde hij nu met Mussongolo welke geschenken ze het opperhoofd moesten aanbieden om dragers te krijgen.

Plotseling kwam een van de inboorlingen hijgend aangerend en stotterde enkele woorden.

— Wat zegt hij? vroeg Larson aan Mussongolo.

— Hij zegt onmogelijke dingen, Bwana. Hij heeft z'n verstand verloren.

— Ik vraag je wat die man zegt?

— Hij beweert een...

Verder kwam Mussongolo niet. Met grote ogen wees hij naar de rand van het bos... Daar kwam een leeuwin, een grote leeuwin met in haar muil de hand van een blank kind...

Het kind zag er heel schuw uit maar het volgde de leeuwin gedwee. Mussongolo schouderde zijn geweer maar Larson greep de loop vast en schreeuwde:

— Herken je haar dan niet! Herken je haar dan niet!

Mussongolo liet het geweer zakken. Zijn hart klopte heftig. Nu herkende hij het dier met de gouden ogen: Loengoe-de-zachte.

Toen de leeuwin nog slechts op twee passen van haar oude meester was, liet ze de hand van het kind los en wreef zich tegen de benen van Larson, terwijl deze haar zacht over de kop en de rug streelde... Dan keerde ze terug naar het kind, strekt zich uit op de grond en sloot de ogen... Enkele ogenblikken later had haar hart opgehouden te kloppen...

Het kind begreep dat Loengoe het naar de Blanke man had geleid en deze het zou beschermen. Het weende hete tranen over de dood van de trouwe leeuwin en zocht met de ogen die van de blanke man...

Bwana Bizzi sprak toen enkele woorden. Mussongolo begreep ze maar half maar hij meende. Dat Per Larson iets heel moois zei over het hart van de wilde dieren.

DE POST

IS HET EEN KWESTIE VAN KLEUR?

WE eten met onze ogen eerst. Als de kleur van hetgeen op ons bord ligt, of in ons glas werd gegoten ons niet aanstaat (naten we het reeds «op voorhand» niet. Een dokter heeft een eigenaardig experiment gedaan. Hij goot dezelfde hoestsiroop in drie flessen, kleurde de eerste rood, de tweede wit (dus ongekleurd) de derde blauw. De zieken die de rode siroop kregen begonnen nog meer te hoesten. Voor de tweede siroop (de ongekleurde) hadden alle patienten een afkeer en de derde, de blauwe, vond iedereen lekker en halfengewoon goed voor de horst!

BEN JE REEDS LID VAN DE KUIFJESCLUB?

HET UURWERK VAN MORGEN

MEN heeft reeds aan de toekomstige interplanetaire reizigers gedacht en een uurwerk gemaakt, dat niet alleen het uur van onze oude, trouwe aardbol aanwijst doch ook dit van... Mars!

TE HUUR VOOR 7 FRANK

TE midden van de Theems is er een prachtig klein eiland te huur voor het schappelijk prijske van 7 F. De huurder moet echter de overs onderhouden. Wie genoeg heeft van het grootstadslawaai en nog vele andere belammeringen en toch zijn dagen niet in tedigheid wil slijten, krijgt hier een kans!

- Werkt met batterij 4.5 Volt.
- Geeft een zeer klare projectie van 50 × 70 cm.
- Het laden is heel makkelijk.
- Merkwaardige nauwkeurigheid.

DE BIOSCOOP AAN HUIS DANK ZIJ DE NIEUWE CINE-PROJECTOR 16 mm.

CINETTE

COLLEGIAN B

SENSATIONELE PRIJS: 345 F.

dank zij een nieuw Belgisch brevet. Alhoewel buitengewoon goedkoop, geeft CINETTE je de BEELDEN IN BEWEGING, NET ALS IN EEN ECHTE CINEMA en heeft verder alle kwaliteiten van dure toestellen! Een prachtige reeks films van 16 mm van 37.50 F. af.

Te koop, evenals demonstraties in alle magazijnen van fotocinebenodigdheden en in alle speelgoedwinkels.

Voor alle verdere inlichtingen slechts één adres:

Ateliers CINETTE

Kommandant Pontbierstr. 88, te Brussel. Tel. 34.59.95

Pat Rick en Mass Tick stappen alleen over de woestijn van Arizona. De Apachen hebben hen in de gaten...

PAT RICK EN MASS TICK in

Tijon

WIE ZAL HET HALEN?

IN Madrid en in alle andere steden en dorpen van Spanje is het de gewoonte na het middagmaal een dutje te doen. Dat is sedert eeuwen en eeuwen aldus en nooit heeft er iemand aan gedacht die « siesta » niet te verbieden. Nu zijn er te Madrid echter enkele heetgebakerde jongelui, die genoeg hebben van de siesta.

« Wij willen werken tussen 13 en 16 uur maar om 17 uur naar huis gaan en niet om 20 u. gelijk nu », schreeuwen ze.

De andere Madrilenen zijn daarmee helemaal niet accoord en tussen twee porto's wordt er heftig geredetwist over het voor- en tegen van de siesta. Men weet nog lang niet wie het halen zal!

Kijk naar deze kraanwagen!

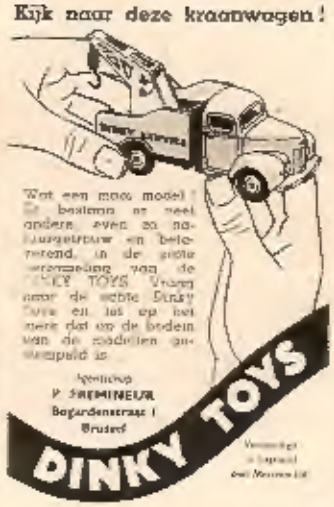

Wat een mooi model! Te bestellen er veel andere, even zo natuurgetrouw en belangrijk, in de grote verzameling van de DIECAST TOYS. Vraag naar de echte Dinky Toys en let op het merk dat op de bodem van de modellen gestempeld is.

Speelhuis P. SNEMINEUR Bogardenstraat 1 Brussel

DINKY TOYS

WEG MET DIE TELEFOON

ENKELE weken geleden verscheen er voor een Londense rechtbank een brave winkelier, die de verwoesting van een telefoonhokje op zijn kerfstok had. Op een schone morgen was hij rood van woede en met opgestroopte hemdsmouwen uit zijn winkel gestormd en had het telefoonhok, vlak voor z'n deur, totaal afgebroken. De Boby, die op het hoekje de wacht hield, had de kleine winkelier natuurlijk bij de kraag gevat...

— Waarom heb je dat gedaan? vroeg de rechter. Je buren hebben me gezegd dat je een eerlijk en zachtmoedig man bent... Het is onbegrijpelijk!

— Onbegrijpelijk, mijnheer de rechter? Een man met minder geduld dan ik zou dat hok al jaren vroeger afgebroken hebben!

— Ik vraag je de reden van je vandalenstreken. Meer niet.

— Mijnheer de rechter, van 's morgens tot 's avonds kwamen er mensen in mijn winkel enkel en alléén maar om geld te wisselen om te kunnen telefoneren. En daar moest een eind aan komen!

GEEN PLAATS MEER IN DE GEVANGENIS

DE politie van Rio de Janeiro (Brazilië) stinkt waarachtig niet. De gevangenis is overvol. De « kostgangers » hebben dan ook een zeer vriendelijk briefje geschreven aan de chef van de politie: «Wij zouden U zeer dankbaar zijn, indien U aan uw agenten en inspecteurs de opdracht gaf, de ogen te sluiten en minder mensen achter slot en grendel te stoppen, want wij zitten hier als haringen in een bakje!»

GEVAERT PRESENTEERT DE BROEDERS A.B.C.

Herinner je je de broeders A. B. en C. Hier zijn ze dan terug! Ze doen een uitstapje en zijn welgezind want het is vakantie...

(Wordt voortgezet.)

JANTJE MOCHT TOCH KIEZEN...

MOEDER: Fonske, ik heb gezegd dat je je broertje een stuk moest laten kiezen en nu weent hij, omdat hij het kleinste stuk taart heeft.

FONSKE: Ik heb Jantje nochtans laten kiezen, moeder. Ik heb gezegd: « Jan, kies het kleinste stuk of niets. Hij heeft toen het kleinste genomen! »

EL MOCCO DE WREDE

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

Moli

REDUCTIEBON (5 F. in plaats van 8 F.) Adinkerke (De Panne) bij Ariane (Hamme) Sint-Niklaas Sint-Niklaas

HET GELE TEKEN

Mortimer viel in handen van Septimus. Deze laatste zond, over de gehele lengte van de B.B.C., een bericht uit. Blake en Kendall hebben besloten al de huizen in de verdachte buurt van zolder tot kelder te doorzoeken.

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Tot grote verbazing van de deftige Londenaars, zoekt de politie in de vroege morgenuren heel de buurt van Bloomsbury methodisch af. Kendall houdt een oogje op de werkzaamheden...

Verdraaid! Dat schijnt niet van een kleintje te lopen!

We zullen hier nog enkele uren in de sneeuw mogen ploeteren! Dat kan een prettige kerstavond worden, vriend!

In welk land leven wij?

Ik protesteer! Ik ben een eerlijk burger!

Dat is ongehoord!

Het spijt ons erg, mijnheer, maar de omstandigheden verplichten ons...

POLICE

Wel, James, schiet het op?

Dat gaat nog! We nemen nu Endsleigh Street en Tavistock Square!...

Op dit ogenblik komt de auto van Blake in snelle vaart van het Woburn plein en stopt bij de inspecteur...

Slecht nieuws!

Drommels! Wat is er nu weer gebeurd?

In de Tavistock Square kan je best het huis van Dr Septimus overslaan. Je spaart je arbeid uit! Het is zeker en vast niet daar, dat het Gele Teken zijn geheime zender heeft opgesteld!

Is er nieuws, Blake?

Zeven zeer gekende geneesheren uit de Harley Street (1) werden vorige nacht opgelicht door het Gele Teken!

Wat?

Het zijn Barney, Dermond, Adams, Norman, Longvale, Kast en Willett!

Dat is ongehoord! En hoe is dat gebeurd?

O, heel eenvoudig! Een telefoontje voor een zieke in stervensgevaar, een auto die de dokter halen en dan... niets meer. Niets als in de brievenbus een kleine kaart met het onheilspellend teken...

Alle duivels!

Mortimer wil iedere kans, hoe gering die ook weze, waarnemen om te ontsnappen. Hij zoekt heel zijn cel grondig af en doet een zonderlinge ontdekking...

He..., waarvoor mogen die gaatjes wel dienen?

De stem van Septimus, die in de gang weerklinkt, doet hem plotseling opschrikken...

Guinea Pig! Wat doe jij hier? Wacht, ik zal je leren gehoorzamen!